

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ รวบรวมนิทานพื้นบ้านและศึกษาศักยภาพของนิทานพื้นบ้านที่มีต่อวิถีชีวิตชุมชนอีสาน ผลการวิจัยพบว่า

1. นิทานพื้นบ้านที่เล่าโดยนักเล่านิทานจำนวน 62 คน เป็นบุคคลหลายระดับและสถานะ ตั้งแต่เด็กอายุ 4 ขวบครึ่ง ถึง ผู้ใหญ่ที่มีอายุถึง 70 ปี ทั้งหญิงและชาย มีจำนวน 71 เรื่อง 78 ฉบับ (มีเรื่องซ้ำกัน 7 เรื่อง) แบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ตามหัวข้อที่นักวิชาการทางด้านคติชนวิทยาได้ให้เกณฑ์ไว้ได้ 9 ประเภท คือ นิทานเจ้าปัญญา นิทานคติธรรม นิทานเรื่องผี นิทานคนโกง นิทานเล่าซ้ำ นิทานตลก นิทานทรงเครื่อง นิทานอธิบายเหตุ หรือตำนาน นิทานปริศนา นอกจากนี้ ยังมีนิทานอีกสองประเภทที่ปรากฏในนิทานเหล่านี้ ได้แก่ นิทานนานาชาติ และนิทานเหมือนจริง

(Realistic Tales)

2. นิทานพื้นบ้านเหล่านี้มีศักยภาพต่อวิถีชีวิตชุมชนอีสาน 7 ด้าน
 - 2.1 ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
 - 2.2 แนวปฏิบัติสำหรับบุคคลในครอบครัว ระหว่างพ่อ แม่ ลูก สามี ภริยา ชุมชน ท้องถิ่น สังคม และวัฒนธรรม
 - 2.3 การแก้ไขปัญหา
 - 2.4 เครื่องตรวจสอบกฎ ระเบียบ กติกาของสังคม
 - 2.5 เครื่องระบายความกดดันจากกรอบหรือขอบของสังคม
 - 2.6 ความคิด ความเชื่อของคนในชุมชน
 - 2.6.1 อธิบายธรรมชาติ
 - 2.6.2 ปัญญา กล่าวหาญ
 - 2.6.3 ซื่อสัตย์
 - 2.6.4 โทษของการโลกมาก
 - 2.6.5 โทษของการอิงฉาวิชา
 - 2.6.6 คุณของความอดทน อดกลั้น
 - 2.6.7 โทษของการพูดเพื่อเจ้า พูดมาก
 - 2.6.8 ความเชื่อผีसाง เทวดา
 - 2.6.9 กระบวนการสอบสวน
 - 2.6.10 ความเป็นจริงในชีวิต
 - 2.7 ภูมิปัญญาของคนไทย